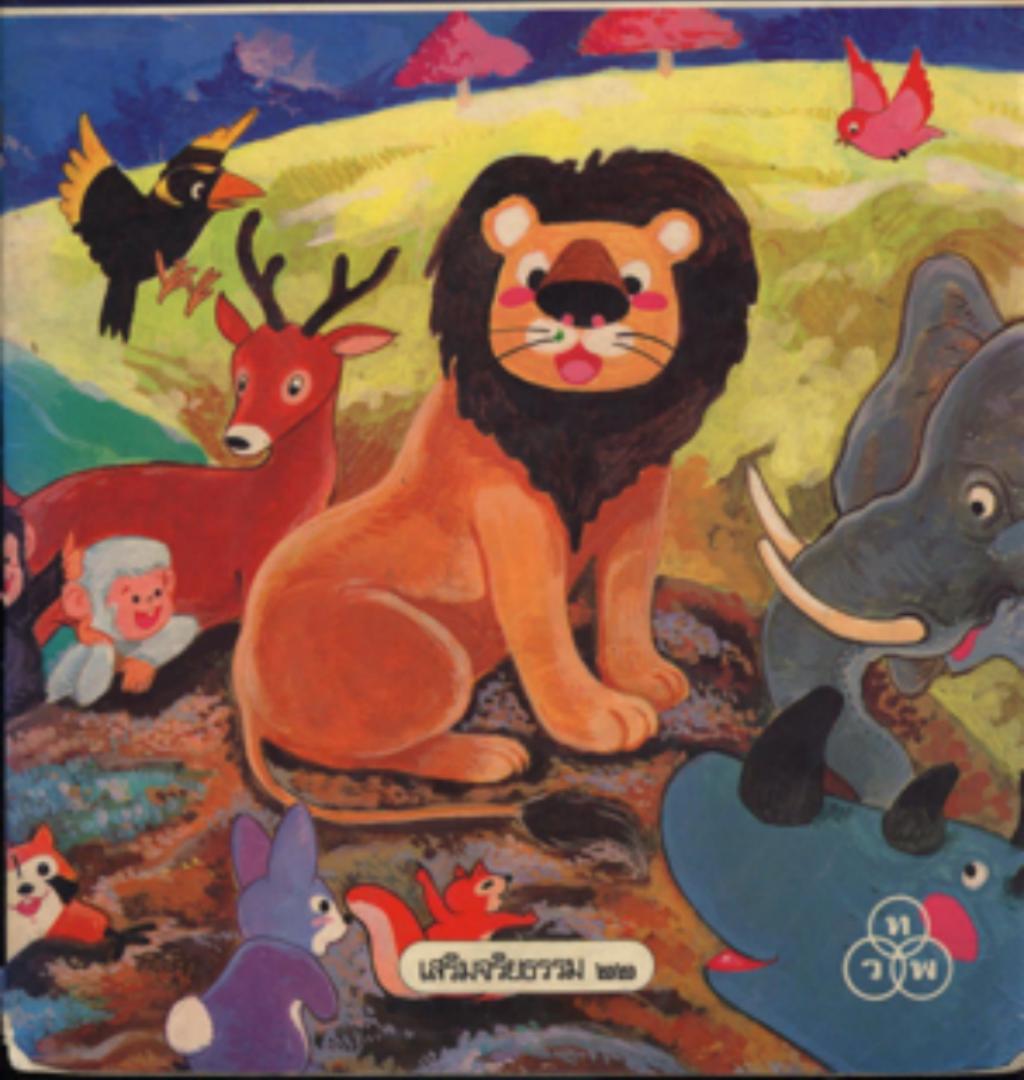
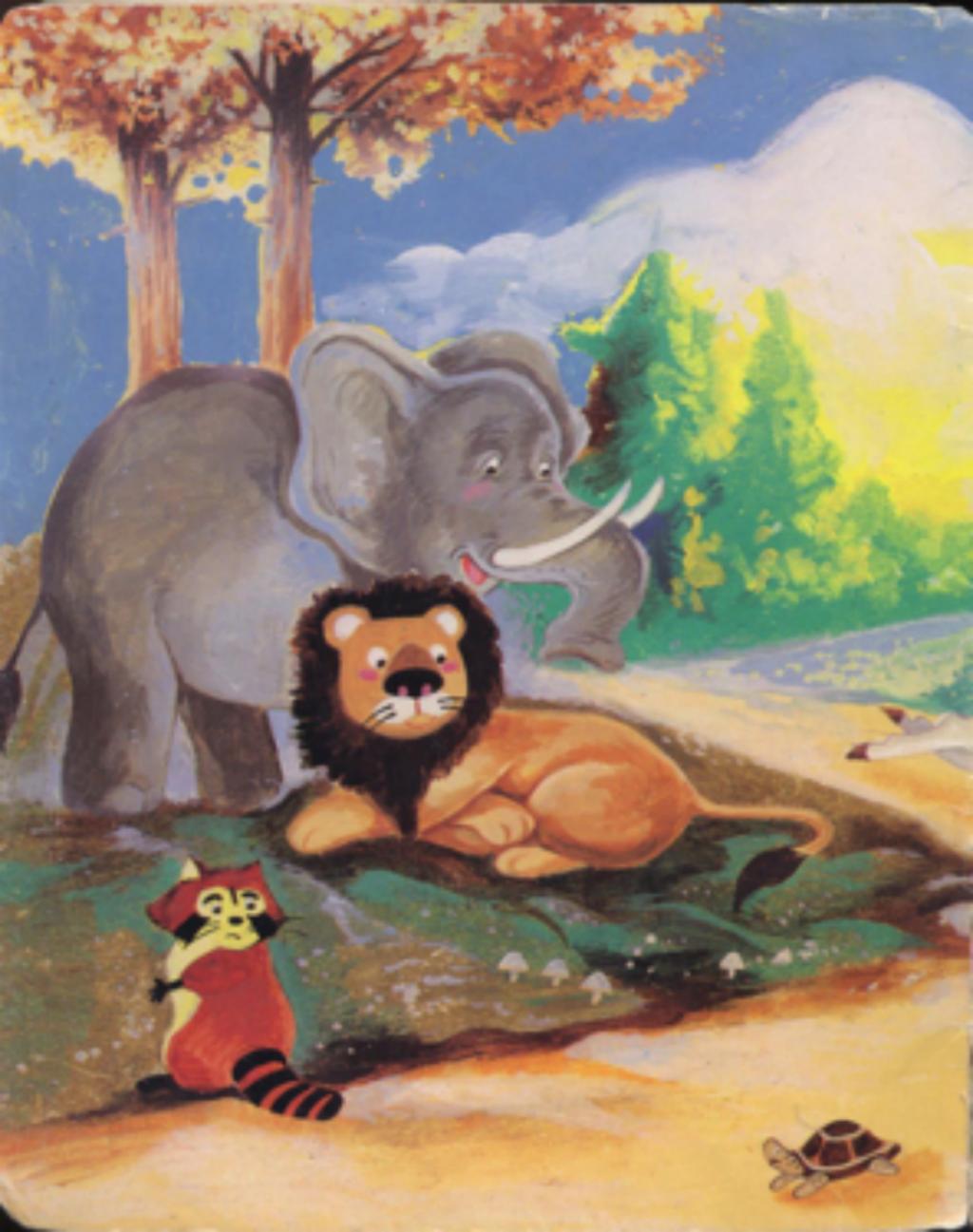

เจ้าป่าความ

เจ้าป่าความ ๗๖

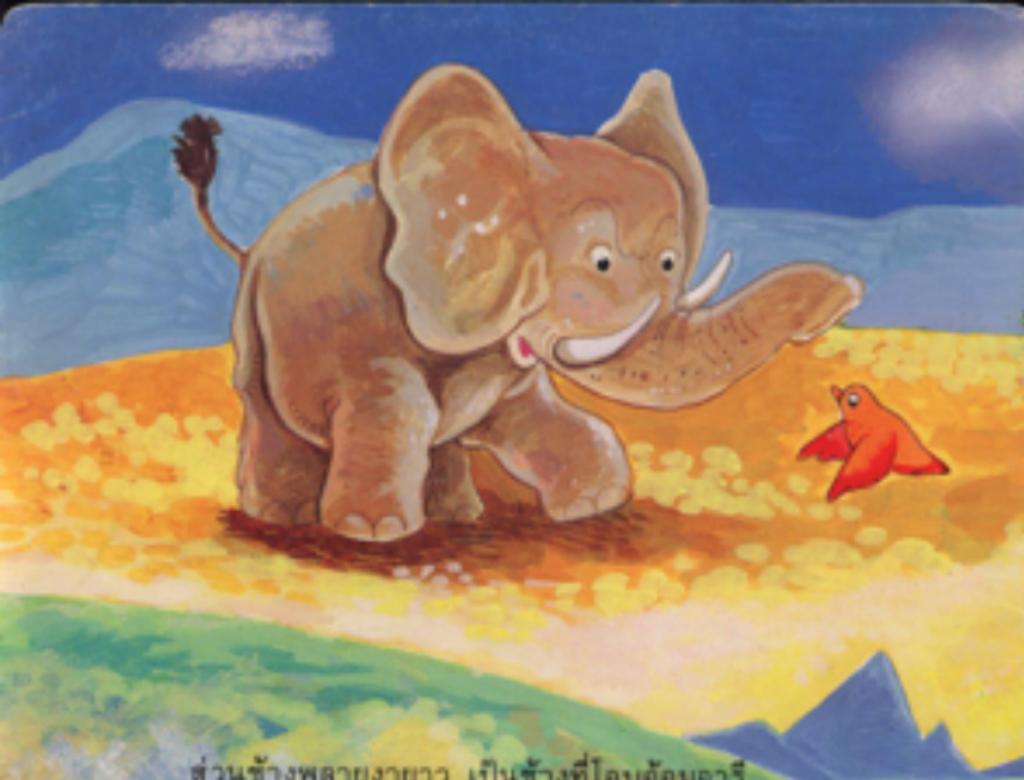

เจ้าป่าสิงโถกับซ้างพญาจ้ายการเป็นเพื่อนรักกัน ทั้งสองจะตัดยอดไม้ในป่าอันจะบ่ร่วมรื้นแม่หงันนิ่ง ซึ่งมีสัตว์น้อยใหญ่นำกมายหลาบชนิด

สิงโถเป็นผู้มีอำนาจและมีความเมตตากรุณา จึงได้รับเลือกเป็นเจ้าป่า ปกครองสัตว์ทั้งหลายในป่าให้ด้วยความยุติธรรมเสมอมา

ส่วนข้างพลาญชาขาว เป็นข้างที่โอบอ้อมอารี
คล้ายพิงโคเพื่อนรัก แต่มันตัวเป็นที่ร้ายแรงอยู่
อย่างหนึ่งคือ เมื่อไกรห์แม้วจะไม่ให้ร้าย ทำอะไรไว
ด้วยอารมณ์ร้อนรุ่วรวม ใหญ่ไม่คิดถึงเหตุผลปางใด
ทั้งสิ้น

วันหนึ่ง ลิงค้ากับพิชชาร์และกระต่าย พากันเห็นว่าค่าสินมาพ่องเข้าไป ต่างก็รู้ว่าหัวไว้ อิกฝ่ายหนึ่งแย่งมีม่วงสุก ถูกใหญ่ของคน ขอให้เข้าไปซื้อตัดสินความให้ ในขณะเดียวกันนั้น สัตว์ในภูมีน้อยที่ได้มีนเรื่องราวกับเข้ามามุงคุ การตัดสินกันเนื่องแน่น

ເວັ້ນມີອຸປະກອດ ຂານທີ່ເປັນຕົວແລະ
ດີຈາວກໍາຕັ້ງປິບປາຍເສັ່ນ
ສຸກກັນບນດັ່ນມະນ່ວງອ່ຍ່າ
ເພື້ອເພື້ອນ ກີ່ເຫັນມະນ່ວງຊຸກ
ຊຸກໜຶ່ງຫ້ອຍອູປີໄກດ້ ຖ ດີຈໍາ
ຈຶ່ງເອັນມືອໄປປີດັ່ງ ສ່ວນ
ດີຈາວກີ່ເບີນຄວ້າຊຸກມະນ່ວງທັນທີ
ທັງຫຼອງຈ່າງເນື້ອແປງກັນເປັນກາຣໃຫຍ່
ຈຸນມະນ່ວງພັດທະນອນຂອນມາ ບັນເອຸ່ນ
ເຂົາກະຮະຄ່າຍນ້ອຍເຈິ່ງອູປີໂຄນທັນ ເພື້ອນ
ເຫັນຂ້າ ຈຶ່ງຮັບໄວ້ໄດ້ພົດທີ

สัตว์ทั้งสามต่างไม่ยอมกัน ตื่นร้านเมืองเดินทางกลับคืน
บ้านเป็นอย่างดุเดือด ลิงค์ฯ ใช้หูฟังดูแล้วว่า ตนเป็นผู้ปลิดชีว
มติชนในราษฎร์เป็นอย่างดุเดือด ลิงค์ฯ ก็ร้องไห้ร้องร้าว ตามไปฝ่าย
หัวเมืองร่วงโรบด์ หลังจากนั้นพวกก็รู้สึกประทับใจมาก แต่ก็
กระตือรือมือถือกันกว่า ลิงค์ฯ ร้องไห้หนักสุดๆ แต่ก็ยังคงร้องไห้
เท่ากับคนเป็นอย่างต่อตื้นๆ ลิงค์ฯ ลากหัวใจเข้าไปในห้องนอน
ที่อยู่หลังบ้านซึ่งเป็นห้องนอนของตน ลิงค์ฯ ก็ตื่นเช้าๆ แล้วก็

ช้างพลา bergaya อยู่ที่นั่นด้วย ซึ่งเย็บขึ้นว่า “อืม... ถ่างก็มีเหตุผล
ด้วยกันทั้งนั้น จะตัดสินว่าใครถูกใจริดict ได้บังไงต่อไปนี้ ข้ามองคิดไม่ออก
หรอก ว่าแต่เดิมใจเพื่อนรักເเตยะ ทำなんเห็นเป็นปัจจุบัน ข้าเชื่อว่าทำนั้นคง
ตัดสินให้ได้ด้วยความยุติธรรมแน่ๆ”

เจ้าป่าสิงໄโน่นั่งคิดอยู่คู่หนึ่ง แล้วพูดขึ้นว่า “เอกสาร ข้าจะ
ตัดสินความให้เจ้าทั้งสาม โดยให้เพื่อนสัตว์อื่นๆ ช่วยกันออก
ความคิดเห็นด้วย ข้าเห็นว่า เจ้าสิงห์สองตัวนี้ได้พยายามที่จะ
ปฏิคมะม่วงผลนี้ เป็นความพยายามร่วมกัน แต่ทั้งสองคน
กันเสียจนมอม่วงหล่นลงไป ล้วนกระซับซับน้อยนั้นเป็นผู้ได้รับ^{ผลประโยชน์} โดยไม่ได้ใช้ความพยายามเลย”

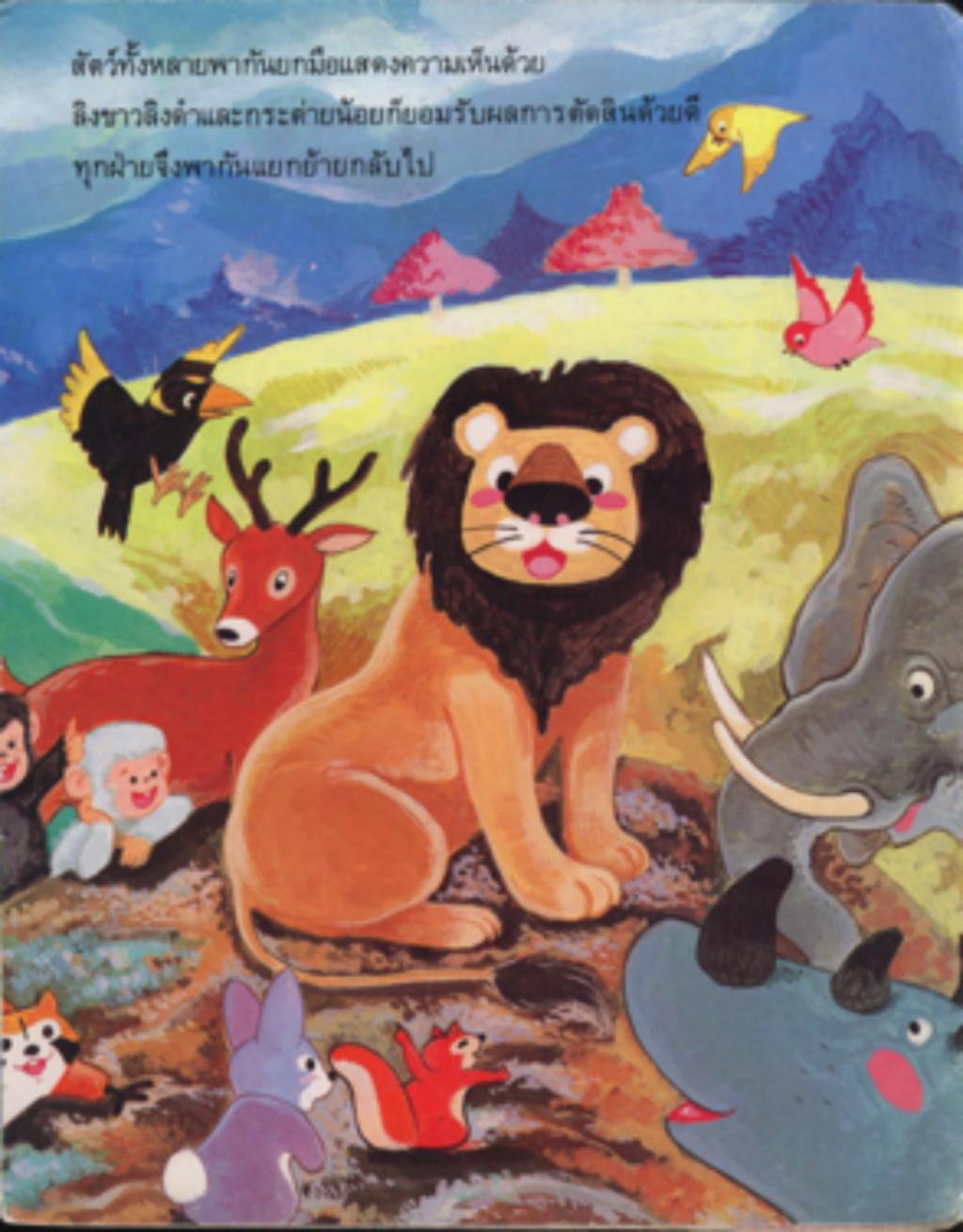

“เจ้าติงหึ้งสองครัวจะได้รับผลประโยชน์
เท่ากัน ถ้าไม่ทุบเขาเยี่ยงกันและยังก่อนก็จะแบ่งครึ่งไว้ได้
นิมบุกเดินมาเกิดวัวขี้อ้ายเยี่ยงกันเข็นทำให้มีแม่ลูกตั้งลงไว้ เจ้ากระเพ่าย
เคยต้องมีล้วนด้วย ข้าขอให้แบ่งนะม่วงเป็น๕ ชิ้น ให้เจ้าติงไปล้วนละ
๔ ชิ้น บีกหนึ่งชิ้นให้เจ้ากระเพ่ายไป ห่างหึ้งหลายเหินว่าดูธรรมหรือไม่”

พื้นที่ท่องเที่ยวพาภัยเมืองแม่ดงความทึ่งทั่วไป

เริ่มจากจังหวัดและกระต่ายน้อยกับลมรับผลการตัดต้นทึ่งที่
ทุกฝ่ายเจงพาภัยเมืองข้าบกลับไป

ในขณะที่รังพศาบจายาวกตับไปยังถิ่นของมันนั่นเอง มันก็ได้
บินเข้ารังห้อเดิมเยือนหน้าจากเดิมหนุ่มคุณองหัวหนึ่งซึ่งอยู่ข้างหลังว่า
“อี้ย เจ้าช้างใหญ่เอี๊ย มัวเดินอุ่นร่มอยู่นั่นแหละ เกาะกะทางข้า
เดียร์ริ๊ง หลักการให้ข้าไปก่อนพึ่กกว่าใช่”

ข้างพลาบให้อินตั้งนั่นก็อุนไกรชี้ขึ้นมาทันที หันมาดูว่า
“อิชชะ เจ้าเสือน้อย จะถ้าแหงมากไปหน่อยแล้ว มีอย่างที่ไหน
มาต้องเสียหัว ขอโทษข้าเดี๋ยวหนีซีบวนะ” พุทธบกส์ส่งเสียงหัวรำ
ดัน

“ไร่...เรื่องนี้ ทำไม่ต้องขอโทษด้วยตัวครับ
คุณพี่” เสียงหุ่มกระนองทำท่าบายจะ “ผมไม่ก็หู
ใหญ่ ๆ หน้าไว้ ๆ ของคุณพี่ก็เป็นบุญคุณให้ยุ่งหลวง
แล้วนะครับ” เสียงหุ่มหายต่อไป โดยไม่มีท่า
เกรงกลัวเลยแม้แต่น้อย

ช้างพอกายอย่างงาม ใจดีที่สุด
ช้างพอกายอย่างงามที่ บริเวช้าใส่เดือนหุ่นหมาย
จะทำร้ายให้เดินรัก แต่เดือนหุ่นกราโขคแมติวหอบไป
ทันที ช้างร่วงรีตามไป มีงเหนือยจักกิมึงไกรธรรมาก ไกร
ชนคำเมืองมัวไม่นองจะไว้ทั้งคืน

๐๗๘

๖๗๔

ขันวนนั้น มีเด่าแม่ถูกอกกำลังคอกล่านล้วมเดือยตามกัน
จะไปป่องคอบอยที่อยู่ตรงหน้า มองเห็นเสือวิ่งเข้ามาใกล้
จะหลบไปไหนก็ไม่ทันเสียดแล้ว เพราะเดินได้ช้าเหลือเกิน
จึงหนีหัวลัวลุ้นอยู่ในการะคอง

เจ้าเดือนกุ่มวิ่งหนีข้างพลาຍกระใจนข้ามเด่าแม่ลูก
ไป ล้วนข้างพลาຍราวยาววิ่งบีบีความเดื่องมาคิด ๆ ไม่ทัน
เดินเด่าแม่ลูก เดย์เหยียบลงบนหัวตั้งลูกเด่าเดินแรง

“ค่าบล๊ะ...ถูกเก่านี่ ไอ...ไม่ไห้แลบ น่าแหงสารจะริง” ข้างพอกาย
วางยาวทั้งศอกใจและเดียวใจที่เพื่อเหลบมีชนถูกเก่าตาม “เจ้าใจร้าย
เข้าข้างใจร้าย” แม่เด่าร้องให้พูมพาย “ข้าจะไปพ้อลงเข้าป่า”
ว่าแม้ลัวแม่เด่าก็จะอึกตะขึ้นไปหาพิษไร้

เจ้าป่าชิงໂຄ ได้พูดเรื่องราวด้วยหนวด กู้รู้สึกทรงทราบแม่เต่าเป็น
อีกนัก จึงขอให้ลัตค์ว่าด้วย ร่วมกับความดีด้วยหุ่มคะแนนของ พร้อม
ทั้งพยายามจากไวเพื่อนของคนมาหา เพื่อพิจารณาความ เมื่อทุก
ฝ่ายมาถึง เจ้าป่าก็พูดกับซ้างว่า “เพื่อนรัก แม้ร้าวันเจ้าจะเป็น
เพื่อนรักกัน แต่ร้าก็ต้องให้ความเป็นธรรมต่อผู้อื่นด้วย หวังว่า
เจ้าคงจะเข้าใจ” “ร้าเข้าใจ ขอให้ท่านตัดสินอย่างยุติธรรมเด็ดขาด
ทางพยายามจากไวเพื่อนที่ก้มหน้าผิดด้วยความเสียใจ

"เอ่าอะ เจ้าช้าง" ติ่งไอกกล่าวต่อไป " เพราะความทุหันพลันແດນ
และอารมณ์ร้ายของเจ้าที่เดียว จึงทำให้สูกเล่าต้องตายไป เพื่อให้โอกาส
แก่เจ้าที่จะแก้แค้นผู้ที่ดูถูกเจ้า จึงต้องไปอยู่ที่อินเดีย ๑ ปี จึงจะกลับ
มาอยู่ที่นี่ได้อีก" แล้วติ่งไอกหันมาพูดกับเพื่อนหมู "ตัวนนเจ้า ผู้ก่อเหตุ
ความคบงองไม่ว่าจักก็ชั่วของเจ้า ทำให้เรื่องใหญ่เช่นนี้เกิดขึ้น ข้างอย่าง
ให้เจ้าพ้นจากป่านี้ไป ๑ ปี เจ้าจึงจะกลับมาได้ หวังว่าเจ้าคงจะเป็น
ผู้ใหญ่ขึ้น และมีมนต์ศักดิ์กว่านี้"

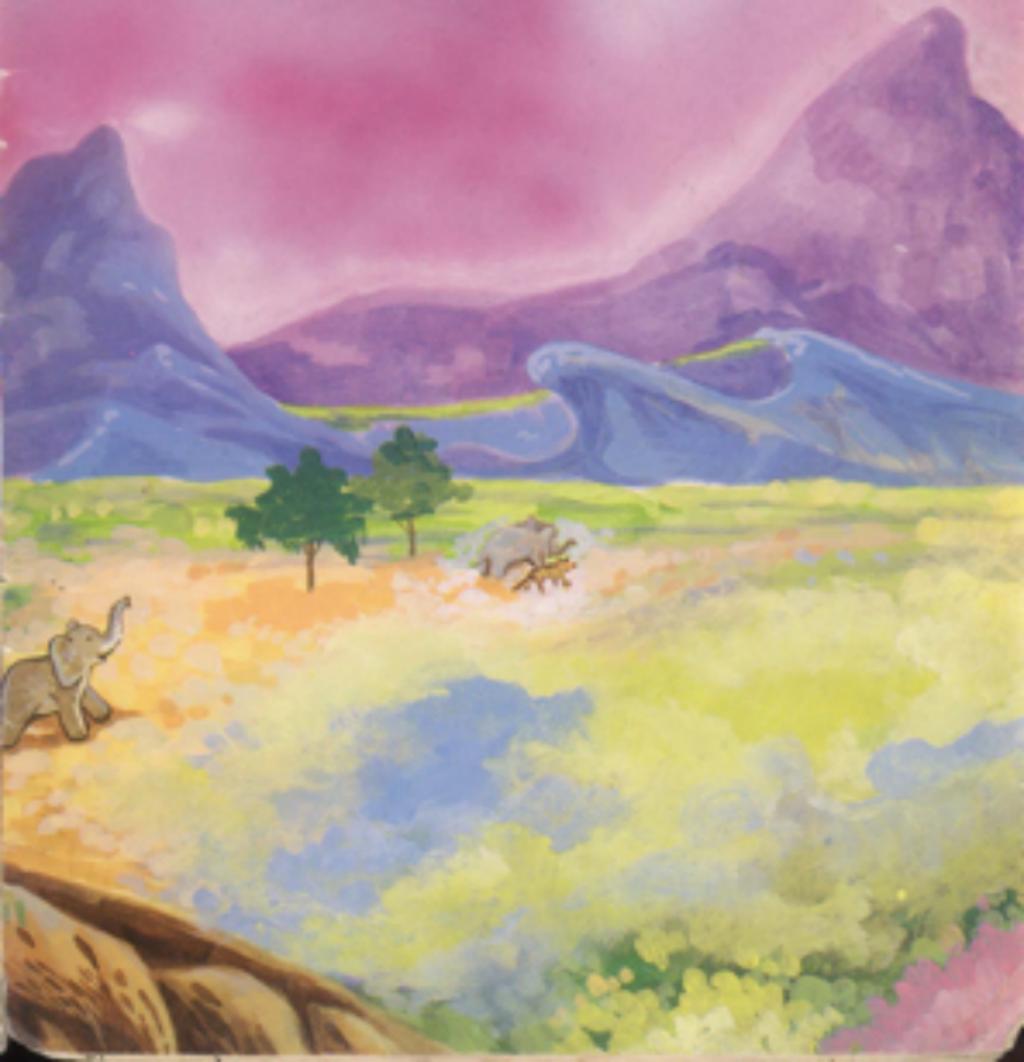

ทั้งข้างมะระเหือกต่างก็อาดีบีคิบซึ่ง
พ่อแม่พี่น้องมะระเพื่อน ๆ แต่ก็ยอมรับ
ในความผิดของตน ปฏิบัติความค่า
ศักดินาโดยดี

สัตว์ทั้งหลายต่างชื่นชมในคัวติงโคลที่เป็นผู้มีใจเป็น
ธรรม ไม่ถ่ำเอียง แม้ซ้างจะเป็นเพื่อนรักก็ตาม

ป้าแพ่เง็นซึ่งมีแต่ความดูบลูบลู “ไม่มีใครรักมากไป
กว่าจักให้ห้องกับรักใจว่าสามัคคี เพราะจะมีเจ้าป้าผู้รักความ
บุพิธรรมเป็นครอง

พื้นที่ของฉัน “ไม่มีใครรักมาก”

สำนักเรียนแห่ง จังหวัดเชียงใหม่

